

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De eo qui volebat diuidere hæreditatem, Sermo CLXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

De eo qui volebat diuidere hereditatem,

Sermo C L X I I.

AVdistis fratres, hodie quid à domino hæres bonorum petierit mundanorum. *Magister, inquit, dic fratri meo, ut diuidat mecum hereditatem.* Præceptus cupiditas, & incauta, mundanæ litis arbitrium credit ipsum sæculi cognitorem, & eum fieri voluit diuisionis authorem, qui ad restituendam venerat humani generis vniratem. *Magister dic fratri meo, ut diuidat mecum hereditatem.* Hic non magister quæstus est, sed amoris. *Dic fratri meo, ut diuidat mecum hereditatem.* Cū dicit, dic fratri meo, præmisit quod charitatem moneat, quod interpellet naturam, quod pulset affectum. *Dic fratri meo, ut diuidat mecum hereditatem.* Non potest dicere fratri, diuide, qui per Prophetam docuit: Ecce quam bonum, & quam iucundum habitaræ fratres in vnum. *Dic fratri meo ut diuidat mecum hereditatem.* Quæ maior hereditas, quæ melior hereditas quam diuinæ vinculum charitatis? Quia hereditas aliquando perit, charitas nunquam, dicente Apostolo: Charitas nunquā excidit. Sed dicit aliquis, ergo charitas nunquam perit, nunquā violatur? Plane nunquam, quia charitas si est, permanet: si non permanet, non est. Sicut sterilis arbor quæ Vernali tempore cū rota cādescit in flore, fructū non dat illa, sed fallit: ita ista charitas quæ putatur, & non est, occasionum concussa fluctibus, euanescit: ac sic lædit sollicitos, & decipit incautos. Sed ad cœpta redeamus. *Magister, dic fratri meo, ut diuidat mecum hereditatem.* Hæreditas mūdāna ante posteris infert iurgia, quam cōfert censum: antequam diuidat facultates, scindit hæredes: antequā debitas tradat singulis portiones, successores ipsos defecat, & mittit in partes. Proinde nō est hereditas ista,

Psal. 132.

1. Cor. 13.

M m 2

sed

sed pugna, & hæc nouerca filiorum est, non facultas. Ille ditat filios, qui relinquit filiis plenissimam charitatem. At tu quisquis ille es, qui dominum tali petitione compellas, Dominum prouocas, Dominum producis ad litem, cum quo tibi Apostolus hæreditatem docet, & ostendit esse communem. Hæredes,

Rom. 8. inquit, Dei sumus, cohæredes autem Christi. Hic tibi sic hæres est, hic est tibi frater, qui nascendi sorte, conditione crescendi, viuendi ordine, moriendi exitu, per omnia tibi voluit similis inueniri. Nam cū esset & solus Dei hæres, & filius vnicus per naturam te participem sibi, te cohæredem sibi voluit, & fecit esse per gratiam: qui eras miser, & subiectus vitimæ seruituti. Habebis itaque, & collata poteris foeliciter possidere, si manseris in aula patris, si fueris in diuina hæreditate communis. Dari non potest, diuidi non potest fors diuina, quia cœlestia & qui dederit non amittit, & qui acceperit sibi singulariter non recondit. Vnde homo qui hunc ad diuisionem vocas, qui hunc ad discussionem miserandus inuitas, quid ab eo partem petis, qui tibi quæsiuit, & contulit totum? Vel expertus cessa: & iam pœniteat talia te periisse. Nam partem substantiæ principalis accepisti: & acceptam peregrinus, vagis, luxuriosus cum luxuriosis heluo

Luc. 15. perdidisti. Hinc Paradisi exul, hinc hæreditaris exors, hinc extorris à vita. Homo dicit tibi Christus, quod à me, & per me consecutus es, sine me non poteris possidere, quia sine me qualis fueris, iam vidisti: hoc scies

Ioan. 17. pro te patrem ingrati omnium sic poposci. Pater, quos dedisti mihi, volo vt ibi ego sum, & illi sint mecum. Et quia nec hoc tibi sufficere poterat ad tutelam, nam cum mecum esses in Paradiso & extra me tu periisti, adieci, dicens: Pater, sicut tu in me, & ego in te, ita & isti nobis vnum sunt. Ego vt patris bona habeam,

habeam: processi de patre, à patre penitus non recessi:
& ideo tantum te in nobis habere volo, quantum
nos ipsi sumus, & manemus in nobis. Desine ergo vel
superna diuidere, vel de terrenis me audiente litiga-
re, ne quem tenes, & habes hodie largitorem pium,
seuerissimum sentias postmodum cognitorem. Sed
iam quid responderit dominus audiamus: *Homo,*
inquit, quis me constituit iudicem, aut diuisorem super
vos? Quis me constituit iudicem? Et ubi est illud
quod tu dixisti domine, Pater neminem iudicat, sed
omne iudicium dedit filio? *Aut diuisorem super vos?*
Et quis diuidet iustos ab iniustis, sicut segregat
pastor oues ab hœdis? Si tibi iudicium debetur ho-
minis, & per te est totius sæculi celebranda diuisio,
quomodo dicis, quis me constituit iudicem, aut diui-
sorem super vos? Est quidem penes Christum, & fuit,
atque erit omne iudicium, sed tunc non iudicaturus
venerat, sed iudicandus, nec addicturus reos, sed à reis
innocens addicendus. In homine agebat Deum: in seruo
dominum, ut esset vernula tēporis, qui erat & factor
& cognitor sæculorum. Merito ergo respondit: *Quis*
me constituit iudicem, Aut diuisorem super vos? Et quis
eum constitueret iudicem, qui constituit & restituit
vniuersa? Christus ad litigatoris arbitrium arbiter
esse non poterat, qui totius iudicij summa est & pote-
stas, illi iurgator non inuitatus à patre taliter tu peti-
sti, hæc dicit, sed inuisus astitit, ut adiudicantes, illi fas
non sit resilire sententiam. Et quia correcturus vene-
rat, non damnaturus reum, præcepto remouet fomi-
tem iurgiorum, dicendo: *Videte, caute ab auaritia.* Hoc
est dicere, abiiciatur auaritia, & non erit in hæredita-
te contentio. Auaritia, fratres, parentes negat, germa-
nos diuidit, separat socios, amicitiam soluit, exclu-
dit affectum: hanc qui intra se habuerit, erit nullius,

Ioan. 3.

Mat. 2. 5.

1. Tim. 6. suus nō erit. Auaritia, fratres, sicut dicit Apostolus, radix est omnium malorū: quę cum radicari cōeperit in corde, sic morum dissipat ornamenta: sicut arbor noxia feralibus radicibus nexa soluit, & dissipat monumenta maiorum.

De terrenorum cura despicienda, Sermo C L X I I I.

BEati quorum corda hodiernus dominici sermonis penetrauit auditus. Beati quorum mētes promouit ad fidem tanta, & talis promissio Saluatoris. Beati qui credulitate cōlestium mandatorum duris absoluti sunt præsentiū curis. Tali namque hodie discipulos suos, imo omnes auditores suos, dominus voce compellat. *Nolite solliciti esse animā vestrā, quid manducetis, neque corpori vestro, quod vestiamini. Anima plus est quam esca, & corpus plus est quam vestimentum.* Quis sic ita inuidus bonis suis, quis sic deliciis suis inimicus, vt spontanea, & cōelitus pręparata despiciat, & concupiscat mundanis laboribus & doloribus conquisita? Degener nimis animus, mens tota seruilis est, quę coquorum affatus, squallores coquinę, hesterni horrore fœtentia perquirat obsonia, cui iugiter regius deseruit, atque adiacet apparatus. Noli ergo homo inania prouidendo gemere, noli laborare caduca pręparando, quia prandij tui semper, & vbique Deus pręparator assistit. Quis Rex deuotis militibus debitam nō procurat annonam? Quis dominus fidelibus seruis iusta cibaria non ministrat? Quis paternon dat panem filiis? Si ergo nobis Deus, & Rex, & Dominus, & Pater est, quid negabit? Stipendiis suis militans derogat miles Regi, suis sumptibus viuens dominum seruus accusat, pro se sollicitus filius culpatur superstitem patrem. Noli ergo homo exponere Deum pro te taliter cogitando, qui & iustitia regnan-

tis,